

2/2020

www.doo.cz

OKNO

do života ostravsko-opavské diecéze

ZPRAVODAJSTVÍ

FARNOST

TÉMA

OSOBNOST

Den zasvěceného
života v opavském
Marianu

Minoritský klášter
v Opavě založili
Přemyslovci

Laický misionář
z Bašky učí děti
rozumět počítačům

Salvatorián
P. Emil Kajetán
Matonoha, SDS

Křížová cesta se společenstvím Vstaň a chod'!

Zanedlouho začíná postní doba a čtené společenství „Vstaň a chod“ se chtějí s čtenáři podělit o text křížové cesty, která obsahuje svědectví lidí s hendikepem, ale i těch, kteří s nimi sdílejí životy. „Zastavení, krátké příběhy, jsou velmi inspirující pro každého čtenáře a v mnohých najde své vlastní zážitky a pocity, které může odevzdat Kristu,“ říká Milan Svojanovský, který se svou ženou Lenkou společenství doprovází.

Společenství VSTAŇ A CHOĎ je v mnoha ohledech jedinečné. Tvoří je převážně mladí lidé, tzv. jezdící, s tělesným hendikepem, a chodící – podle označení, jak se pohybují. Vychází z toho, že každý máme mnohé dary, leč i slabosti, a proto se vzájemně doplňujeme. „Na víkendové nebo týdenní duchovní obnovy, které od roku 2014 pořádáme, přijíždějí lidé z mnoha koutů republiky, dokonce i ze Slovenska. Scházíme se též pravidelně jednou měsíčně ve společenstvích,

která nazýváme ‚Buňky milosrdenství‘ a která probíhají v Ostravě, Olomouci, Brně a nově také v Praze,“ vysvětlují

manželé Svojanovští. Jejich snahou je stavět mosty mezi jezdícími a chodícími křesťany, aby mohli sdílet vzájemně svou víru a aby se necítili mimo farní společenství.

„Možná po rozjímání této křížové cesty budete chtít odpovědět na Ježíšovu výzvu: ‚Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec‘ (Lukáš 6, 36), a nevíte jak, protože máte obavy. Nejenže můžete na duchovních obnovách ‚Vstaň a chod‘ sami pro sebe načerpat, ale zároveň si můžete osvojit dovednosti a myšlení Samaritána, které ve svém osobním životě jistě upotřebíte,“ zvou Milan a Lenka na programy společenství. O všech aktivitách, jakož i o chystané týdenní srpnové duchovní obnově najdete více na stránkách www.vstanachod.cz.

Křížová cesta má podobu malého sešitu, který si můžete stáhnout na stránkách www.vstanachod.cz pod odkazem připravujeme, ale i na webových stránkách biskupství www.doo.cz.

5. zastavení: Šimon pomáhá nést kříž

Setkání ve vlaku

Přestupovala jsem v Ostravě-Svinově na nádraží. Byl nedělní večer a já cestovala po víkend u rodičů zase do Brna, za studiem. Celkem pohodový den. Zítra bude hůř.

Čeká mě test (z Ošetřovatelství.) Ve vlaku se na to mrknu. Cesta bude dlouhá.

Najednou mi zvoní telefon: „Hele, nám ujel vlak, prosím tě, nemohla by sis k nim jen sednout? Oni nemůžou jet sami. Byl by to průšvih,“ ozve se ze sluchátka.

Volal mi kamarád, že nestihl přisednout do vlaku, kde už seděli jeho dva handicapovaní přátelé, kterým měl asistovat cestou do Brna.

„Co je mi po tom, že mu ujel vlak?“ pomyslím si, „to není má starost...“

Místo toho se ale slyším, jak říkám něco v tom smyslu, že si k nim tedy sednu, a ptám se, kde budou a co po mně budou chtít.

„Jak to nesnáším! Že já se vždycky nechám do něčeho uvrtat.“

Nastupuji s touto myšlenkou do přeplněného vlaku a vydávám se ke dvěma cizím lidem na vozíku. Jeden skoro nemluví, snad ani nemůže. Druhému jde rozumět tak, že mu teda vůbec nerozumím. Mají dost věcí. I já. Jeden sedí na elektrickém vozíku. Asi za 20 minut se nasoukáme do kupéčka určeného pro takové případy.

„Tak to byl trapas,“ pomyslím si. Přijde nás zkontrolovat průvodčí a je na mne nepříjemný. Prý jsem je neměla nechávat jet samotné tu zastávku.

Ať už se to víckrát neopakuje. Kdyby věděl, že já jsem tam úplně omylem...

Zavřel za sebou dveře a my se postupně seznamujeme. Sedíme v tom kupéčku a já bych se ráda učila, ale místo toho se bavíme. Už mluví oba. Začínám jim pomalu rozumět. Nezlobí se, když musí kvůli mně všechno několikrát opakovat.

Pak jsem i na to učení zapomněla. Povídáme si celou cestu. Je s nimi sranda.

Jsou mi vděční za mou pomoc a já z toho mám radost.

Stydím se, že jsem byla na začátku našťvaná. Oni jsou rádi, že jsem jim pomohla.

Ale vždyť já jsem ani nechtěla. Nějak se to celé semlelo.

Ty sis mě, Pane, použil. Jen jsem tam prostě byla.

Do Brna jsme dojeli jako přátelé. S úsměvy na tváři.

Já s radostí v duši. Byla jsem užitečná. Mohla jsem pomoci.

Díky, Pane, že skrze nás můžeš působit dobro.

Dej, ať Tě necháme konat činy ve svých životech a nabídneme se Ti.

I když třeba neochotně. Jako tehdy já.

Další den měl přijít test.

Nepřišel. Zrušili ho.

Chvála Tobě, Bože.